

Další odvolání Ludvíka Š. zamítl zemský úřad nař. rozhodnutím, z jehož obširných důvodů, vyvracejících námitky odvolání, jde najevo, že i zem. úřad sdílí názor, že v daném případě je jakékoli odvolání proti usnesení okresního zastupitelstva vyloučeno.

Maje rozhodovati o stížnosti musil si nss uvědomiti, že podle § 2 zák. o ss je povolán k rozhodování ve všech případech, ve kterých někdo tvrdí, že nezákonným rozhodnutím nebo opatřením správního úřadu byl poškozen ve svých právech, že tedy je ochrana subj. práv předmětem jeho kogniční činnosti. I bylo proto nejprv zkoumati, zda nař. rozhodnutím mohlo býti porušeno nějaké subjektivní právo st-lovo.

Předmětem instančního přezkoumání bylo usnesení okresního zastupitelstva v Lipt. Sv. Mikuláši z 30. prosince 1929 o zřízení okresního fondu na podporu chudých žáků pod jménem dra Milana H. St-l potíral toto usnesení v řízení správním jako člen okresního zastupitelstva. Než nss vyslovil v nál. Boh. A 587/20 (pro obce), 2684/23 (pro býv. okr. správ. komise), 6648/27 (pro obce) a 9226/31 (pro obce na Slov.) právní názor, že členové sboru, jehož usnesení platí za projev vůle územní korporace, jsou i tehdy spolutvůrci projevu toho, když projev vůle sboru vytvořený usnesením jeho jest pravým opakem osobní vůle jednotlivých členů tohoto sboru, vyjádřené při hlasování, při němž zůstali v menšině, a že proto sdílejí právní postavení volního subjektu a nezaujímají v této funkci postavení strany legitimované k podání opravného prostředku proti onomu usnesení sboru, leda že by zákon v určitých případech sám členy sboru takovým opravným prostředkem výslovně vyzbrojil. Jako členové sboru mohli by se proti usnesení sboru octnouti v posici strany procesní ovšem tehdy, byl-li by meritálním obsahem usnesení sboru výrok o jejich právech členských. Na tomto právním názoru trvá nss i v daném případě. Ježto pak zákon o organizaci politické správy č. 125/27 nedává — nehledíc k ustanovení § 97, jež se však na daný případ nehodí — členům okr. zastupitelstva práva odvolati se proti usnesení okr. zastupitelstva, ježto dále předmětem usnesení okr. zastupitelstva není meritální výrok o členských právech jednotlivých jeho členů a tedy také ne o členském právu st-lově, nemohl žal. úřad, potvrdiv odmítnutí odvolání pro nepřípustnost, porušiti subj. práv st-lových. Bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž třeba bylo se zabývatí otázkou, zda proti spornému usnesení okr. zastupitelstva jest vůbec opravný prostředek vyloučen.

Č. 10.430.

Živnostenské právo (Slovensko): Živn. úřad nemůže živnostenskoprávní konsens podle III. hlavy živn. zákona č. 259/24 Sb. odepríti z důvodu, že je sporné vlastnictví k pozemku, na němž živn. provozovna má býti zřízena.

(Nález ze dne 21. března 1933 č. 4449.)

V ě c: Obec G. proti zemskému úřadu v Bratislavě (za zúč. firmu Naftaspol adv. Dr. Em. Mašín z Prahy) o živnostenskoprávní schválení benzinové čerpací stanice.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 9. listopadu 1929 udělil okresní úřad v Galantě firmě »Naftaspol« akc. spol. pro obchod s minerálními oleji v Praze živnostenskopravní povolení ke zřízení pouliční čerpací stanice benzinové v G. za předpokladu, že splněny budou podmínky ve výměru sub 1 až 17 uvedené, mezi něž se souhlasem žadatelky pojata i podmínka požadovaná silniční správou stran placení uznávacího poplatku zemi Slovenské z místa použitého pro stanici. V důvodech tohoto výměru prohlásil okresní úřad, že námitky obce, že jí přísluší právo dotčeným místem disponovati a je pro benzinovou stanici pronajmouti, byly vyvráceny předloženou kmenovou mapou, podle níž je dotčené místo součástí zemské silnice, a obec vzala na sebe i povinnost udržovati tuto silnici. Ve spisech, na základě kterých kmenová mapa byla vyhotovena, schválena a ověřena, není ani slova o tom, že by disponování tímto pozemkem bylo vyhrazeno obci. Proto námitka obce, že jí přináležejí právo pronájmu, nebyla jako bezpodstatná vzata v úvahu. Rovněž zamítl okresní úřad námitku obce, že čerpádlem bude rušen silniční provoz, a zamítnutí její ve výměru blíže odůvodnil.

Proti tomuto výměru podala obec odvolání, v němž namítala, že pozemek mezi silničním příkopem a stavební čarou patří obci a nikoliv jako součást silnice zemi Slovenské. Zemský úřad v Bratislavě nař. výnosem odvolání nevyhověl a potvrdil výměr první stolice z těchto důvodů: Námitky, které obec vznesla, jsou částečně veřejného, částečně soukromého rázu. Námitka veřejného rázu, že postavením benzinové čerpací stanice bude rušen provoz, je vyvrácena znaleckým posudkem technického silničního referenta okresního úřadu. Námitka, že pozemek, kde se miní čerpací stanice postavit, je vlastnictvím obce, s kterou se podnikatel nedohodl o zřízení čerpadla na něm, je námitkou soukromoprávního rázu. Obec za účelem vyřešení sporného vlastnictví a otázky odměny za propůjčení stavebního pozemku odkazuje se na cestu soukromé dohody, po případě civilního práva ve smyslu § 45 odst. 4 živn. zák. — — —

Stížnost vytýká, že žal. úřad mylně aplikuje předpis § 45 odst. 4 živn. zák. na námitku obce, že pozemek, na němž má se stavěti, patří obci, která jej žadatelce nepronajala, ježto ustanovení to vztahuje se jen na soukromoprávní námitky sousedů, nikoliv na námitky vlastníka pozemku. Proto shledal-li úřad, že vlastnictví k pozemku je sporné, měl konsens odepřít. Výtku ta je bezdůvodná. Úřad může odepřít živnostenskopravní povolení jedině tehdy, když dotčená živn. provozovna je nepřípustná v ohledu živn.-policejním (§ 45 odst. 2 živn. zák.), t. j. když nevyhovuje požadavkům, jež na podniky podléhající ustanovením hlavy III. živn. zák. č. 259/24 kladou předpisy §§ 40 a 41 cit. zák. Podle těchto předpisů má živn. úřad dbáti toho, aby sousedství provozovny nebylo v míře nepřípustné obtěžováno hlukem nebo zápachem z této provozovny vzbuzujícím, a aby provozovna neohrožovala veřejnou bezpečnost vůbec a osob v ní zaměstnaných zvláště; není však povinností živn. úřadu, aby staral se o to, zda žadatel o konsens získal si souhlas skutečného vlastníka pozemku, na němž provozovnu zřídití hodlá. Proto nemůže živn. úřad odepřít konsens z toho důvodu, že

vlastnictví k tomuto pozemku je sporné. Ochranu domnělého svého vlastnictví proti zamýšlené provozovně musí proto obec hledati nikoliv u živn. úřadu, nýbrž u příslušného soudu. Odkázal-li tedy úřad rozepři o uvedené námitce obce na pořad práva, jednal podle zákona.

Neprávem také vytýká st-lka, že žal. úřad potvrdil výměr první stolice, ačkoliv tato uznala, že vlastnictví k dotčenému pozemku přísluší zemi Slov., a tím osobila si kompetenci, která jí nenáleží, totiž řešiti spor mezi obcí a zemí Slov. o vlastnictví k tomuto pozemku. Žal. úřad na rozdíl od stolice první odkázal rozepři o vlastnické námitce obce na pořad práva. Tím změnil rozhodnutí první stolice a vyhradil obci vůči žadatelce veškerá práva, jež by jí pořadem práva byla přiznána, a implicity vyslovil, že udělení konsensu děje se bez újmy případných vlastnických práv st-lčiných.

Č. 10.431.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva okresní: Odvolací úřad (zem. úřad) může k odvolání okresního úředníka, disciplinárně odsouzeného, zmírniti v mezích zákonných sazeb disc. trest uložený příslušným orgánem okresu.

(Nález ze dne 21. března 1933 č. 4862.)

V ě c: Okresní zastupitelstvo v H. (adv. Dr. Svatopluk Čech z Domažlic) proti zemskému úřadu v Praze o disciplinární trest.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podle výměru osk v H. z 11. června 1927 usnesla se tato dne 3. června 1927 po provedení řízení disc. propustiti Adama W. jako ředitele okr. výboru v H. bez nároku na plat, pensi, odbytné atd. pro něho i jeho rodinu, poněvadž v minulých letech okres nejhrubším porušením úředních a služebních povinností úmyslně k vlastnímu prospěchu velmi značnou měrou těžce poškodil.

Odvolání proti tomuto nálezu zamítl zemský úřad v Praze rozhodnutím ze 16. července 1930 co do viny obviněného, vyhověl mu však částečně co do trestu a změnil v tomto směru nález odvoláním napadený v tom smyslu, že dal obviněného nuceně do výslužby se 20% snížením výslužného, na něž by měl nárok. K odůvodnění této změny uvedl zemský úřad: »Nejtěžší disc. tresty podle § 12 zák. ze 3. října 1907 č. 63 z. z. čes. ve znění zák. č. 444/19, a to nucené dání do výslužby a propuštění ze služby bez dalších nároků mohou býti použity, poruší-li úředník zúmyslně hrubým způsobem své povinnosti úřední ke značné škodě okresu. Oba tyto tresty jsou sice zahrnuty pod jednu podstatu disc. skutku, ale přece je co do účinků mezi nimi rozdíl, a tu je vždy nutno zkoumati při zmíněné již stejné skutkové podstatě, jakého z obou trestů disc. čin vzhledem k okolnostem polehčujícím a přitěžujícím vyžaduje. A tu v daném případě nutno konstatovati, že, byť i st-l, jak právem bylo býv. osk-í nalezeno, ve zlém úmyslu hrubým způsobem své povinnosti porušil, přece jen nezpůsobil okresu v poměru k jeho celkovému hospodářství škodu význačnou, a pak škodu tuto ze svých sil na-